

hvor der egentlig skulde kunne undværes Noget. — Det næste Punkt, han berørte, var det i § 4 om, at Advarsel forinden Udpantning skal gives den Paagældende. Jeg har allerede havt Leilighed til at berøre dette, og kan for mit Bedkommende ikke Andet end mene, at det vilde være inhumant og vistnok vække temmelig almindelig Misforopielse, om man i en ny Lov vilde lade den Advarsel, som hidtil har skullet gives den Paagældende, forinden Udpantning foretages, falde bort. Det erede Medlem fremhævede vel særlig en enkelt Klasse af Tilfælde, hvor efter hans Formening en Advarsel var uundvendig; jeg maa dog imidlertid henstille, om man virkelig mener, at det skulde kunne lade sig gjøre, eller vilde være anbefaleligt, at gjøre en Adskillelse mellem det af ham særlig fremhævede Tilfælde og andre Tilfælde. Mig forekommer det, at det vilde se meget besynderlig ud, naar man vilde fastholde, at der skal gives særlig Advarsel f. Ex. i de Tilfælde, der omhandles i § 1 Nr. 9, hvor der er Spørgsmaal om at gjøre Udpantning for Bederlag for Afløsning af Høveri, Rigtarbejde og Sagt dage, men at der derimod ikke skal gives Advarsel, hvor der er Spørgsmaal om Udpantning for Alimentationsbidrag. Jeg veed fremdeles ikke, om det var det erede Medlems Mening, at Advarslen skulde bortfalde, hvor der var Tale om Alimentationsbidrag til vægte Børn, men derimod bibeholdes, hvor der er Tale om Alimentationsbidrag til Suftrier og forladte Børn og saa fremdeles. Mig forekommer det som sagt, at Reglen maa være ens, og jeg nærer indtil videre den Tro, at man i det Hele taget ikke vilde være fornøjet med, at man i en ny Lov, hvad dette Punkt angaar, stillede sig mindre human, end den hidtilværende Lovgivning har gjort. — Med Hensyn til § 1 yttrede det samme erede Medlem, at han savnede en Bestemmelse med Hensyn til Skolebøder. Det er ingenlunde undgaet min Opmærksomhed, at der vilde kunne blive Tale om at hjemle Udpantning af Skolebøder, men Betingelsen herfor maa dog være, at der først gjøres Forandring i den nuværende Retstilstand. Saaledes som denne er, er Opfattelsen den, at Skolebøder ere Gjenstand for Afsoning og ikke for Inddrivelse ved Udpantning. En Forandring i denne Henseende anser jeg i og for sig for at være rigtig og naturlig; men Stedet til at gjøre den er aabenbart ikke i en Udpantningslov, men det maa være i en Lov, der overhovedet handler om Skolevesenet. Derfor er ogsaa Forslaget om en Forandring i den Henseende indsat i Skolelovsforslaget, og det er en Selsølg, at Justitsministeren har været opmærksom paa, at for saa vidt denne Bestemmelse maatte komme til en Vedtagelse gennem Skoleloven, maa der gjøres en Tilsporing i den antydede Retning i dette Lovforslag. — Med Hensyn til § 3 gjorde det erede Medlem for Sorø Amt (Alberti) den Bemærkning,

at han savnede en Bestemmelse om, hvilke Gebyrer der bliver at erlægge for den Kjendelse, som der omhandles, idet han overhovedet ikke i Forslaget fandt nogen Bestemmelse om Gebyrberegningen. Det er naturligvis ikke undgaet det erede Medlems Opmærksomhed, at der i § 12 overhovedet er henvist til de gjældende Regler, hvad Sportelbestemmelserne angaar. Der siges i Slutningen af § 12: „i Henseende til Udpantningsforretninger, som foretages af Fogden, har det sit Forblivende ved de hidtil gjældende Sportelbestemmelser“. Man er gaaet ud fra, at for saa vidt der i disse Sportelbestemmelser ikke indeholdes nogen Hjemmel for at beregne Gebyr for den Kjendelse, hvormed der er Tale i § 3, vil Fogden heller ikke kunne beregne noget Gebyr derfor, og hvis jeg ikke tager feil, er Betingelsen for, at der skal erlægges Gebyr for en Kjendelse, der er affaet af Fogden, efter Sportelovgivningen den, at der har været en Tvist, som er bleven afgjort ved Kjendelsen, men dette er ikke Tilfældet med Hensyn til den Kjendelse, hvormed der er Tale i § 3, og derfor er man gaaet ud fra, at der ikke bliver at erlægge noget Gebyr for denne Kjendelse. Særligt har jeg ikke noget imod, at man, hvis man mener, at dette Punkt kan være tvivlsomt, fjerner enhver Tvivl, naar Afgjørelsen gaar i den Retning, jeg nu tillober mig at antyde. Den samme erede Rigsdagsmand yttrede det Ønske, at der i § 5 maatte blive givet nærmere Regler for, i hvilke Tilfælde Udpantning skal foretages ved Fogden, og i hvilke den skal foretages af Sognefogden, navnlig for at man kunde faae en ensartet Fremgangsmaade, og det erede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjörving) sluttede sig for saa vidt til dette Ønske, idet han endog formulerede det derhen, at man, i Stedet for at der i 1ste Linie af § 5 staar: „dog kan Udpantningen paa Landet, naar Fordringen ikke overstiger 50 Rbd. osv., ske ved Sognefogden,“ skulde sætte: „dog skal Udpantningen osv.“. Det forekommer mig, at det dog kunde være meget tvivlsomt, om det vilde være rigtigt at foretage en saadan Forandring. I og for sig synes det mig at være tvivlsomt, om det vilde være naturligt at ordne Forholdet mellem Fogden og Sognefogden saaledes, at der gaves den sidste, om jeg maa bruge det Udtryk, en vis Ret, han kunde gjøre gjældende lige overfor sin Forefatte, som Fogden jo er, til i visse Tilfælde at gjøre Udpantning, saaledes at Sognefogden, naar Fogden selv af en eller anden Grund vilde foretage Forretningen, da skulde kunne modsætte sig det. Dernæst kommer jo ogsaa Hensynet til Borgeme her i Betragtning. Uagtet man har søgt at gjøre Sagen saa simpel som muligt ogsaa i de Tilfælde, hvor Udpantningen foretages af Sognefogden, er der dog altid nogen Forskiel tilstede, som vel kunde bewirke, at Private maatte kunde foretrække, at Forretningen blev foretaget af Fogden i Stedet for af Sognefogden. Det vil jo